

Ημερολόγιον η Κυψέλη του έτους 1886

Ε. Μακρυγιάννης

Μένανδρος - Λύβια

Ειδύλλιον

Ημερολόγιον η Κυψέλη του έτους 1886, Σύρος (1886), σ. 39-55

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ — ΛΥΒΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Οἰκία ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ αἰγιαλοῦ· ἡ σελήνη φοινίσσει περὶ τὴν ἀνατολὴν της.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ (ἄδων μόνος).

ὦ σελήνη μὴν ἔβγης ἀπόψε
γὰρ νὰ χύσης καὶ φῶς καὶ εὐμορφὰ,
Γιατὶ θάγβη ἐκείνη ποῦ ἔεύρεις
ποῦ σὲ σφάζ' ἢ γλυκελά της ἄματά.

Ἐσωθεν ὑπὸ τὰ φύλλα φαίνεται ἐρχομένη ἡ Λυβία.

ΛΥΒΙΑ

Τραγωδεῖ! ἐλησμόνησεν ὅτι μὲ περιμένει.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ὦ τίς φωνὴ μοι ἀποσπᾶ τῶν ἰδεῶν μου τὸν χεῖμα-
ρον; Ὅποια μυστηριώδης φωνή! Μοὶ φαίνεται ὅτι
ἐξέρχεται ἀπὸ σπλάγχνα ἀνθρώπου πάσχοντος, μοὶ
φαίνεται ὅτι διαριγνύονται στήθη καὶ παλαιούσιν αἰ-
σθήματα. Τίς ἄρα νὰ θελήσῃ νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν
βάσανον ταύτην. Θὰ ἦνε τόσο καλὸς τόσο ἅγιος ἄν-

θρωπος. Πλὴν ἡ φωνὴ αὐτὴ ὁμοιάζει φωνὴν γυναικὸς, γυναικὸς ἀποπλανηθείσης εἰς τὰς ἐρήμους.

ΛΥΒΙΑ (πλησιάζουσα τὸν Μένανδρον).

Μένανδρε, παρεφρόνησας; Ἡ ἰδέα τῆς συναντήσεως δὲν ἤρκεσε νὰ σὲ ἀναζωπυρήσῃ. ὦ πόσον εἶσαι παιδίον, πόσον παραληρεῖς!

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ (ἐγειρόμενος).

Ἥλθεσ; Εἶσαι σύ; Ἡπατήθην. . . . Τραυλίζω εἰσέτι. Παιδίον εἶμαι μὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ μικρὸν παιδίον. Ἀληθῶς ὁ ἔρως καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον παιδίον.

ΛΥΒΙΑ

Ἀλοίμονον! παρεφρόνησεν, εἰς τοὺς λόγους του εἶνε ἐζωγραφισμένον τὸ πάθος του· ἡ διάνοιά του φαίνεται τεταραγμένη καὶ ἡ ψυχὴ του ταλανίζεται. Τίς οἶδεν ὁποῖος σάλος ὀδύνης τὸν ἐκυρίευσεν.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Ἔχεις πολὺν ὥραν ἐδῶ Λυβία;

ΛΥΒΙΑ

Ὅχι. Ἀλλὰ διατί μὲ περιφρονεῖς;

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Ἐγώ; Παίζεις Λυβία;

ΛΥΒΙΑ

Ἄν ἐπαιζον δὲν θὰ μὲ ἐβλεπες τοιαύτην ὥραν ἐδῶ.

MENANDΡΟΣ

Εἶνε νύξ, βαθεῖα νύξ. Πῶς ἐτόλμησες νὰ ὑπερπηδῆ-
σης τοὺς βράχους μόνη, ἔρημος ἄνευ συντρόφου, ἄνευ
παρηγόρου ἀγκάλης. Εἶσαι τοσοῦτον γενναία!

ΛΥΒΙΑ

Ὅσον σύ.

MENANDΡΟΣ

Εἶσαι βεβαία περὶ τούτου;

ΛΥΒΙΑ

Ναί.

MENANDΡΟΣ

Διατί;

ΛΥΒΙΑ

Διότι τὸ βλέμμα σου ἀναλάμπει τόσον, ὥστε
ἐν αὐτῷ διαβλέπω τὴν καρτερίαν καὶ τὴν γενναιότη-
τά σου. Ἐξέτασον καὶ τοὺς ψυχολόγους καὶ θὰ μάθης.
Ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἀπεικονίζεται ὁλόκληρος ἡ καρδία.

MENANDΡΟΣ

Μὲ χλευάζεις. Μήπως προσέκτησα τὴν αἴγλην
ἀπὸ σέ;

ΛΥΒΙΑ

Ἄπὸ ἐμέ; Καὶ ποίαν αἴγλην καὶ λαμπρότητα δύ-
ναται νὰ φέρῃ τὸ πρόσωπον γυναικὸς, τὴν ὁποίαν κα-
τέβαλον τοσαῦται πικρία καὶ ἡ ὁποία ζητεῖ περι-
θαλψιν καὶ τροφὴν ἀπὸ ἑνα τὸν ὁποῖον.

MENANDΡΟΣ

Τὸν ὁποῖον;

ΛΥΒΙΑ

Ἐπιθυμοῦμαι νὰ μάθῃς τὴν σχέσιν ἐκείνην πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκεῖνον ;

MENANDROS

Εἶσαι κρυφίνους Λυβία. . .

ΛΥΒΙΑ

Ὅσον σὺ περίεργος.

MENANDROS

Περίεργος ἀλλ' ὄχι καὶ φιλύποπτος.

ΛΥΒΙΑ

Ποτέ. Συνομολογῶ. Ὅταν ἔχῃς ἐνώπιόν σου ἐκτι-
λυσσόμενον ὄλον ἐκεῖνο τὸ δράμα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ
ὁποίου παρίστασαι καὶ παρέμεινες ἐπὶ τόσην ὥραν ἐδῶ,
ὑποψία δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ. Καὶ θὰ σοὶ ἔδιδον τὸ
δικαίωμα νὰ μὲ ἀποκαλέσῃς ἀνόητον ἂν σὲ ἐφανταζό-
μην φιλύποπτον.

MENANDROS (εἰρωνικῶς).

Δὲν σὲ ἐννοῶ ποσῶς.

ΛΥΒΙΑ

Διότι δὲν θέλεις· καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν κωφότε-
ρος τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἐκεῖνος ὅστις δὲν θέλει νὰ
ἀκούσῃ.

MENANDROS

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔχεις μεγάλην πίστιν εἰς τοὺς
λόγους σου.

ΛΥΒΙΑ

Δὲν εἶμαι τοσοῦτον φίλκυτος.

MENANDPOC

Πλησιάζεις ὅμως τὴν φιλαυτίαν.

ΛΥΒΙΑ

Πῶς μὲ νομίζεις τοιαύτην διότι εἶμαι γυνή;

MENANDPOC

Τὴν φιλαυτίαν διακρίνω ἀπὸ τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸ γενικὸν τῶν κοινῶν δόγμα. Ἐκάστη ψυχὴ ἔχει καὶ τὰς ἰδιοτροπίας της. Σοὶ ἀρέσωσιν οἱ λόγοι μου, εἶνε νήφοντος λόγοι;

ΛΥΒΙΑ

Ἐχουσι καλῶς· ἀλλὰ πάλιν ἀφῆκες κενόν τι τοῦ οἰοῦμαι ζητῶ τὴν πλήρωσιν. Εἶπες ὅτι τὴν φιλαυτίαν διακρίνεις ἀπὸ τοὺς λόγους χωρὶς ν' ἀπαλλάξης ὅμως ἐμὲ τῆς περιεργείας τὴν ὁποίαν ἔχω. Μαντεύεις τὴν περιέργειάν μου;

MENANDPOC

Δὲν εἶμαι μάντις.

ΛΥΒΙΑ

Ἄλλ' εἶπες ὅτι μαντεύεις τὰς ψυχὰς καὶ ἐκ τῶν λεγομένων ἐκδίδεις τὴν ἀπόφασίν σου.

MENANDPOC

Ἄλλὰ τότε δὲν εἶμαι μάντις. Ἐπινοῶ μόνον. Δὲν ἐμάντευσα ποτέ. Ἡ ἐπίνοια διαφέρει τῆς μαντείας ὅσον ὁ ἀνὴρ διαφέρει τῆς γυναικός. Αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν δύναμιν τῆς διανοίας καὶ τῆς κριτικῆς, ἐνῶ ἡ μαντεία εἶνε ταῦτόν τῃ προφητείᾳ τῆς ὁποίας δυστυχῶς στερεῖται ὁ ἄνθρωπος. Μὲ ἐννοεῖς;

ΛΥΒΙΑ

Ἐννοῶ μόνον ὅτι ἤρχισες νὰ μοὶ ἀναπτύσσης ὑψηλὰς θεωρείας. Μιμεῖσαι τὸν Πλάτωνα ;

MENANDROS

Ὅχι. Τὸν Πλάτωνα δὲν ἐμιμήθην διότι λέγομαι Μένανδρος, ἀλλὰ τὸν ἀπλοῦν ἄνθρωπον τὸν δυνάμενον νὰ λέγῃ.

ΛΥΒΙΑ

Λοιπὸν σὺ λέγεις διότι δύνασαι νὰ λέγῃς, ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις ὅτι καὶ τὸ πτηνὸν κελαδεῖ διότι δύναται νὰ κελαδῇ.

MENANDROS

ὦ ἄφες τὰ πτηνά. Τὰ πτηνά κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἡσυχάζουσιν εἰς τὰς φωλεάς των καὶ ἀπολαμβάνουσιν ὡς ὁ ἐργάτης τὴν νύκτα, τὴν γλυκύτητα τῆς ἀναπαύσεως.

ΛΥΒΙΑ

Μὲ σκοτιζουσιν αἱ παρεκβάσεις σου καὶ πᾶσα σου λέξις μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ὑπεκφυγὴ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

MENANDROS

Εἶσαι ἀπαιτητικὴ.

ΛΥΒΙΑ

Κατὰ τὰς περιστάσεις. Βλέπεις πόσον ἡ νύξ εἶνε μαγευτικὴ, πόσον καταγοητεύει τὸν νοῦν σου. Δὲν εἶνε ἀλήθεια μεγάλη ὅτι καὶ ἡ νύξ ἐν τῇ ὠραιότητί της ἀπαιτεῖ νὰ τὴν ἐξυμνήσῃς ;

MENANDROS

Τί μὲ τοῦτο ;

ΛΥΒΙΑ

Δὲν συμπεραίνεις;

MENANDPOΣ

Ὁραῖα παρομοιώσεις. Τὴν νύκτα παρομοιάζεις μὲ τὸν ἑαυτὸν σου. Ἄλλὰ σὺ λάμπεις ἐνῶ ἡ νύξ εἶνε σκοτεινὴ.

ΛΥΒΙΑ

Σκοτεινὴ ναί· ἀποπνέει τὸν τρόμον καὶ τὴν μαγείαν. Δύο ἀσυμβίβαστα πράγματα. Ἄρνεῖσαι ὅτι ἔχω καρδίαν καὶ τὴν καρδίαν μου περιβάλλουσι σκότη καὶ νέφη αἰωρούμενα περὶ αὐτήν;

MENANDPOΣ

Τρόμον καὶ μαγείαν—Ἔστω—Σκότη καὶ νέφη μόνον εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ κόσμου παρατηροῦνται.

ΛΥΒΙΑ

Εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν παρατηροῦνται καὶ διαλύονται ἀλλ' εἰς τὰ στήθη ἀνακυκλῶνται, καὶ μόνον ἢ συνένωσις τῶν ψυχῶν ἢ ἀποτελοῦσα τὴν μονάδα ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦσιν ἅγιον καὶ ἱερὰν, μόνον ἐκείνη ἐννοεῖ τὸ σύμφυρμα τοῦτο εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς ἔμμονον καὶ σταθερόν.

MENANDPOΣ

Ὁραῖα ῥητορικὴ! Ἀπαράμιλλος ὕψη! ἀπερίγραπτον ὕψος! Μόλις εὐρίσκομαι εἰς τὰ πρόθυρα τῆς λύσεως τῶν ὑπαινιγμῶν σου. Ἄλλὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν μαγείαν δὲν δύναμαι νὰ συμβιβάσω. Εἰς μὲν τὸν τρόμον φεύγεις, εἰς δὲ τὴν μαγείαν ἐξίστασαι καὶ μένεις ἀναυδος ὡς ὑπὸ τὰ βέλη ἐξαισίας καλλονῆς.

ΛΥΒΙΑ

Σιωπῶ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Ἄποφεύγεις νὰ μοὶ μεταφράσης τὸ κείμενόν σου;

ΛΥΒΙΑ

Ἄπέκαμον.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Ἐξήντηλήθη ἡ φιλοσοφία σου;

ΛΥΒΙΑ

Δὲν ἐπαγγέλλομαι τὴν φιλόσοφον διότι εἶμαι γυνὴ
καὶ σπανίως αἱ γυναῖκες εἶνε φιλόσοφοι.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Ἄκουσον Λυβία. Ἄπαντῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου,
ἱκανοποιῶ τὴν περιέργειάν σου.

ΛΥΒΙΑ

Δὲν θὰ σὲ ἀκούσω.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Διατί;

ΛΥΒΙΑ

Μὲ μισεῖς.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Σὲ ἐμίσησα ποτὲ μέχρι τοῦδε; Παίζεις μὲ τὰς λέ-
ξεις Λυβία; Μήπως ἀνιχνεύουσα τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς
εὐθείας γραμμῆς ἐπλανήθης; Τὰ δύο ἄκρα πολλάκις
συναντῶνται καὶ καταντῶσι ταυτόσημα. Ἄν σὲ μισῶ
πολὺ τοῦτο σημαίνει ὅτι σὲ λατρεύω καὶ δὲν δύναμαι
νὰ σὲ κατακλείσω ἐντός μου—καὶ ἴσως τότε ἀπὸ ζη-
λοτυπίαν σὲ μισῶ.

ΛΥΒΙΑ

Ἐγυμνάσθης καλὰ εἰς τὴν διπλωματίαν.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Σὺ ὅμως μὴ λησιμονεῖς νὰ μοὶ μεταφράσῃς τὸ κείμενόν σου.

ΛΥΒΙΑ

Ποῖον κείμενον.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Τὸ κείμενον τοῦ τρόμου καὶ τῆς μαγείας.

ΛΥΒΙΑ

Πόσον ἐπιζητεῖς τὰς συζητήσεις καὶ τὰς λογομαχίας. Ἡ στιγμή αὕτη ἢ ἱερὰ, ἢ θεσπέσιος καὶ ἀρρήτου εὐφροσύνης αὕτη στιγμή τὴν ὁποίαν δὲν ἀντικαθιστῶσιν αἰῶνες ὀλόκληροι ἀγοραίας ζωῆς, ἢ ἐρημιά τῶν δασῶν, τὰ φθισιῶντα φύλλα τῶν δένδρων δὲν σοὶ ἀφῆρσαν ἀκόμη τὸ πνεῦμα, δὲν ἀνεπτερώθη καὶ δὲν ἐσάλευσεν ἀκόμη ὁ νοῦς σου. Οἱ συζητηταὶ ἀγορεύουσιν ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ οἱ ἐρασταὶ χαράσσουσι τοὺς λογισμούς των εἰς τὰς πέτρας καὶ εἰς τοὺς βράχους. Τρόμος καὶ μαγεία ἰδοῦ ἄκουσον τὴν ἐξήγησιν. Τὸν τρόμον ἐνόμισα παλμὸν τῆς καρδίας ἐπιτεινόμενον εἰς τὴν ἐλαχίστην ῥιπὴν τοῦ ἀνέμου, εἰς τὸ παραμικρὸν βλήμμα ἐρωτιῶντος ὀφθαλμοῦ. Τὴν μαγείαν ἀφίνω εἰς ἐκείνους οἵτινες τὴν διδάσκονται τώρα.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Ἔστω. Λαμπρὰ ἐρμηνεία!

ΛΥΒΙΑ

Φανταστικὴ μόνον.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Τί ώραῖοι ὀφθαλμοί! . .

ΛΥΒΙΑ (μετὰ τρυφερότητος).

Τί ἔκαμνες κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ;

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Προσηυχόμην.

ΛΥΒΙΑ

Διὰ ποῖον προσηύχεςο Μένανδρε ;

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Διὰ σέ εἰς τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα χαίρει ἡ φύσις
καὶ καταυγάζει τὸ σύμπαν.

ΛΥΒΙΑ

Ἐν τῷ προσώπῳ σου Μένανδρε διαφαίνεται ἡ εἰλικ-
ρίνειά σου. Εἶσαι εἰλικρινῆς ὅσον ἐγώ ; Μὲ ἀγαπᾶς ;

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ (τὴν φιλεῖ).

᾽Ω ἄς δύση ἡ σελήνη, ἄς ἀμαυρώσωσιν οἱ ἀστέρες
διὰ τὴν λάμπης περισσότερον.

ΛΥΒΙΑ

Μένανδρε. Θέλεις νὰ σοὶ δώσω ζωὴν ; Διατί πά-
σχεις ;

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

᾽Ω ἂν ἦσαν ἱκαναὶ αἱ γυναῖκες νὰ παρέχωσι ζωὴν
καὶ κόσμον οἷον φαντάζομαι τῶρα δὲν θὰ τὰς ἀπε-
κάλουν κόρας τῆς Εὐας ἐγκολπωθείσας τὸν φθόνον καὶ

τὴν κακίαν. Βλέπεις Λυβία, ὅτι ὑπάγεις καὶ σὺ εἰς τὸ ῥεῦμα τῆς κατηγορίας ἐκείνης. Δὲν θέλω νὰ σὲ λυπήσω. Δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ κλαύσης. Ἐν τούτοις οἱ λόγοι μου οὕτοι φέρονται αὐτομάτως καὶ ὡς ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς κοινῆς γνώμης ἀπορέουσαι. Καὶ σὺν τούτοις ὠραῖα νύξ ἀπόψε. Δύνασαι νὰ μοὶ μετρήσης τὰς νύκτας ἐκείνας καθ' ἃς ἔρημος ἀναυδος καὶ ῥεμβὸς ὡς ἀπόβλητος τῆς κοινωνίας καὶ καταπεφρονημένος ἀπὸ τὸν τυχόντα ἠλίθιον διέβαινον πρὸ τοῦ παραθύρου σου; Διατί ἔμενες σιωπηλὴ τότε Λυβία;

ΛΥΒΙΑ

Διότι. "Ἄχ. . . . Λησμονῶ.

MENANDROS

Ἐμέ;

ΛΥΒΙΑ

Σέ; ὄχι. . . . Λησμονῶ τὴν αἰτίαν.

MENANDROS

Διατί;

ΛΥΒΙΑ

Διότι τώρα αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σιωτῶ. Διότι.

MENANDROS

Ἐπὶ τέλους. Διότι. . . Διότι. . . Τὸ διότι αὐτὸ μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἐρείπιον τοῦ ὄλου τῆς ἀπολογίας σου καὶ ἀμνηχανία.

ΛΥΒΙΑ

Διότι ἠσθανόμην ἐντός μου ἐλαφρὰς μόνον ψεκᾶδας βροχῆς.

MENANDΡΟΣ

Χωρίς κεραυνόν ;

ΛΥΒΙΑ

Βεβαίως. Ὁ κεραυνὸς ἐκρίγνυται μετὰ ῥαγδαίας βροχῆς. Ἴδου τώρα. Τῆς καρδίας μου δεσπόζει ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος δηλαδὴ ὁ ὁποῖος πρότερον ἦτο ὁ αἴτιος τῆς πτώσεως τῆς ἐλαφρᾶς ὡς σοὶ εἶπον ψεκᾶδος, καὶ καθήμενος νῦν ἐπ' αὐτῆς ὡς τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐξασκεῖ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἰσχύος καὶ καρτερίας του.

MENANDΡΟΣ

Ἐκοπίασε διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ἐκείνην ;

ΛΥΒΙΑ

Ἐρωτᾶς ; Πικράδοξον ! ἀγνοεῖς τὸν Δία ἐκεῖνον.

MENANDΡΟΣ

Ἄντιπρόσωπον ἀπόντα μήπως ἐβάπτισες Δία ;

ΛΥΒΙΑ (ἐν θριάμβῳ).

Αἶ ! ἡ φύσις Μένανδρε δὲν μεταβάλλεται ὅσα καὶ ἂν φορέσῃ προσωπεῖα· διότι θὰ ἔλθῃ καιρὸς ὅτε πλεόν ἡ καρδία γυμνὴ ὡς ἀπὸ μέθης ἀποκαλύπτεται ἅπασα ἀγαθὴ καὶ μωρὰ. Κάτω τέλος τὸ προσωπεῖον καὶ ἡ ῥητορικὴ. Κάτω ὁ πέπλος ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ καπνὸν τὸν ὁποῖον διαλύουσιν οἱ σκοτισμοὶ τῆς διανοίας. Σιωπᾶς τώρα δὲν ὁμιλεῖς ;

MENANDΡΟΣ

Ἄς ὁμιλῇ ἀκόμη ἡ Λυβία μου.

ΛΥΒΙΑ

Ἡ θελκτικὴ καὶ γόησσα ἐκείνη ἀντωνυμία τὴν ὁποίαν προσέθεσες εἰς τὸ ὄνομά μου εἶνε ἀπεικόνισις ζωηρά, ζωηρωτάτη, καὶ ἀναντίρρητος τῶν λόγων μου συνομολόγησις. Ἐξ ἑνός μου τὰ πάντα περιῆλθον εἰς τὴν κατοχὴν μου καὶ πᾶν ὅ,τι λέγω δὲν εἶνε μῦθος.

MENANDROS

Ἄκουω τὰ φύλλα νὰ πίπτωσιν καὶ τοῦτο μὲ σπαράσσει. Ἡ φύσις εὐρίσκεται εἰς τὸ φθινόπωρον. Πλὴν ἡμεῖς εἰς τὴν ἀνοιξιν. ὦ νὰ . . . πίπτει ψεκὰς ἐπὶ τῶν φύλλων. Ἄκουεις; Ἐπισκόπησον τὰ ἐντός σου μήπως κατέπαυσεν ἡ ῥαγδαία βροχὴ καὶ οἱ κεραυνοὶ κατεσίγασαν.

ΛΥΒΙΑ

ὦ τὸν δειλὸν τὸν ἐκεραυνοβόλησαν οἱ λόγοι μου

(Ἐπενιττομένη ἕτερόν τινα καὶ ὡσεὶ μονολογοῦσα)

Πλὴν κισθάνομαι τὰς τύφεις τοῦ συνειδότης. Τὸν ἠγάπησα ἐκεῖνον. Τὸν Δία ἐκεῖνον, τὸν θνητὸν Δία ὁ ὁποῖος δεσπόζει ὅλης μου τῆς ὑπάρξεως.

(Ποιεῖται φίλημα διὰ τῆς χειρὸς καὶ πέμπει διὰ τοῦ ἀνέμου).

MENANDROS

Αἱ παρειαὶ μου ἐκάησαν. Ὁ Ζεὺς κατέρριψε τοσοῦτον ἑλαφρὸν κεραυνόν. . . . Τί συμβαίνει. . . Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. . . Ὅχι. Παράδοξον. Μήπως ἀστράπτεις. . . Καίεσαι Λυβία.

ΛΥΒΙΑ

Ἄνάπτω. . .

MENANDΡΟΣ

Τότε συγχώρει μοι. . . Θα προτιμήσω νά καῶ. Ἡ τέφρα διατηρεῖ τὴν θερμότητά της ἐπὶ πολὺ καὶ μάλιστα ὅταν θεῖον πῦρ ὅπως τὸ ἰδικόν σου ἐπέδρασεν ἐν αὐτῇ. Ἀλλὰ τί λέγω; Ἄφες με νά σκεφθῶ.

ΛΥΒΙΑ

Τί ἔχεις;

MENANDΡΟΣ

Πανοῦργος Λυβία. Τέλος ἄς παύσῃ αὐτὸ τὸ παιγνίδιον. Συνῆλθον. Διετέλουν ἐν λήθῃ. Εἶσαι Σειρὴν Λυβία. Εἶσαι Ἀφροδίτη περικαλλῆς. . . .

ΛΥΒΙΑ

Τὸ πιστεύω.

MENANDΡΟΣ

Διατί;

ΛΥΒΙΑ

Διότι βλέπω ὅτι διαδραματίζονται σκηναὶ τῶν ὁποίων ποιητῆς εἶμι μόνον ἐγὼ καὶ ἐγὼ πάλιν λαμβάνω μέρος.

MENANDΡΟΣ

Μήπως σὲ ὠθεῖ πρὸς τοῦτο πεπαλαιωμένης συζητήσεως ἀντικείμενον;

ΛΥΒΙΑ

Οὐδὲ κἄν ἐνθυμοῦμαι τοῦτο. Ἀναγκάζομαι νά σοὶ φανερώσω ὅτι ἀληθῶς εἶμαι πρόσωπον δρῶν ἐν τῇ σκηνῇ ταύτῃ καὶ ἀληθῆς ὑποκριτής.

MENANDΡΟΣ

Ἄγαθὴ καὶ πανοῦργος Λυβία.

ΛΥΒΙΑ

Διατέλουν ἐν λήθῃ . . . συνῆλθον . . .

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Σὺ ἢ τοσοῦτον θαλερὰ, ἢ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δρόσου;

ΛΥΒΙΑ

Αἴ! ἄς χαιρετισθῶσιν, αἱ ψυχαὶ μας πλέον Μένανδρε. Ἄναβλύζει δάκρυ ὁ ὀφθαλμὸς σου. Ἴδου τὸν βλέπω. Πλημμυροῖ. Θεέ μου!

(Καθήμενοι ἐπὶ τοῦ βράχου παρὰ τὴν θάλασσαν).

Πῶς σελαγίζει ἡ σελήνη ἐντὸς τὸν ὀφθαλμῶν σου. Ἴδὲ τὴν θάλασσαν διὰ τὴν λάβῃς εἰκόνα τοῦ ὀφθαλμοῦ σου ἀφοῦ ἀποβάλλῃς πρῶτον τὰς ἀποκυμάνσεις. Φαντάσθητι γαληνιαῖαν τὴν θάλασσαν. Ἔχει γαλήνην καὶ ἡ ψυχὴ σου;

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Γαλήνην λέγεις Λυβία ἀφοῦ πλησίον μου πνέει σφοδρὸς βορρᾶς.

ΛΥΒΙΑ

Ποῦ πλησίον σου ἡ σφοδρὸς βορρᾶς; Ποντιαὶς μόνον αὔρα . . . ἀπὸ θαλάσσης.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Σὺ δὲν εἶσαι ἄνεμος δὲν περικλείεις ὅλας τὰς καταιγίδας;

ΛΥΒΙΑ

Ἐγὼ; ἐντὸς μου μόνον.

MENANDPOC (τὴν φιλεῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς).

Ὅφθαλμοί μου λαμπτήρες τοῦ κλυδωνιζομένου πελάγους τῆς ψυχῆς μου. . . . Ἀφανίσθητε ὡς ἀστέρες δύοντες ὑπὸ τὴν θάλασσαν, σβέσθητε ὡς φανοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ἀποβλέπουσιν οἱ πελαγοδρομοῦντες διὰ νὰ κλαύσωσιν οἱ ναυαγοί. (ἀτενίζει πρὸς λέμβον πλέουσαν ἡσύχως) Σοὶ ἀρέσει ὁ ὑπόκωφος αὐτὸς ψυθυρισμὸς τῶν κωπῶν; Δὲν θὰ ἦτο θαυμάσιον τι ἑκτακτον δι' ἡμᾶς νὰ εὐρισκώμεθα ἐντὸς τῆς λέμβου; Παρατήρησον πλησιάζει.

ΛΥΒΙΑ

Ὁ ψυθυρισμὸς οὗτος τῶν ὑδάτων μόνον ἐξ ἀντικειμένου παρέχει μαγείαν καὶ μέθην ὡς οἱ ἀστέρες ἐν ἡρεμούσῃ νυκτὶ ἀπὸ τοῦ στερεώματος. Φαντάσθητε πρὸς στιγμὴν ὅτι δικαιτᾶσαι εἰς τοὺς πλανήτας ἐκείνους. Δὲν θὰ σοὶ ἦτο δυσφόρητος ἡ ζωὴ ὅσον καὶ εἰς τὴν γῆν. Θέλεις νὰ φύγωμεν;

MENANDPOC

Ὅχι! Νὰ ἀποθάνωμεν ὁμοῦ.

(Ἀκούεται φωνὴ τισ μακρόθεν).

Λυβία! . . . Δὲν φαίνεται εἰς κανὲν μέρος. ὦ φρίκη ἀπωλέσθη!

ΛΥΒΙΑ (ἀποσπωμένη τοῦ Μενάνδρου).

Ἄ! μὲ καλοῦσι. Τί ὥρα εἶνε; (κραυγάζει) Συναῶω κογχύλια. Δὲν εἶμαι μακρὰν, παρὰ τὴν θάλασσαν.

Ἐλθετε νὰ ἴδῃτε τί ὠραῖον θέαμα!

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ (ἰκέτις).

Μὴ φύγῃς. Ἄφες τοὺς μωροὺς νὰ φωνάζωσιν. Εἶνε ἡ μήτηρ σου, πόσον κακὴν ἔχεις μητέρα! Διὰ τελευταίαν φοράν. . . Ὑγίαινε. (Τὴν φιλεῖ καὶ παρατηρῶν)
Ἐσθέσθη ὑπὸ τὰ φύλλα.

Χαίρετε ὄνειροι.

Ε. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ

